

זה הזמן להתגונן, זה הזמן להגן – היו מגילת העצמאות! / אס"א

בתיכון למדנו על 'דמוקרטיה מתגוננת', למדנו שאחרי שהנאצים תפסו את השלטון בגרמניה ב-1933 הבינו שדמוקרטיה מציעה חופש מוחלט, אבל מותר לה להתגונן מפני כוחות שמנסים להרוס אותה מבפנים.

האבות המייסדים שלנו נכשלו בזה. אין לנו חוקה ואין לנו דמוקרטיה חזקה מספיק כדי להגן על עצמה.

ולכן אנחנו חייבים וחייבות להיות המגנים. אנחנו, כל אחד ואחת מאתנו צריכים להיות החוקה, צריכים להיות מגילת העצמאות שמגוננת על הדמוקרטיה מפני הכוחות שקמים כדי להורסה.

צמחו בתוכנו כוחות גדולים, חזקים ומתוחכמים שאין להם שום עניין בדמוקרטיה: החרדים, במוצהר, אינם מעוניינים בדמוקרטיה. חירות לא מעניינת אותם וערכי הליברליזם מנוגדים להשקפתם.

מנהיג מפלגת הציונות הדתית שואף להקמתה של מדינת הלכה – תיאוקרטיה – אין לו כל עניין אמיתי בדמוקרטיה. וכל כך הרבה נוהים אחריו ואחרי שלוחיו שמתייחסים לקדמה כאסון שקם על האנושות, (ועוד לא דיברנו על 'עצמה יהודית').

לכל אלה הצטרף למרבה הצער בנימין נתניהו. ביבי, שהיה בצעירותו דמוקרט, איבד את דרכו בלהט ההתגוננות מפני המשפט, השחיתות והשחוד. איבד את מצפונו המוסרי, איבד את הצפון הערכי, ומוביל אותנו יחד עם שותפיו לדיקטטורה.

יבוא יום והמסקנות מהתקופה הזו יביאו לתקומתה של דמוקרטיה מתגוננת ראויה, **עד אז, אנחנו מגני הדמוקרטיה. אנחנו מגני החוקה, אנחנו מגני מגילת העצמאות.**

כל אחד ואחת מאתנו צריכים לשאול את עצמם מדי יום – בשוכבנו ובקומנו – מה עוד אני יכול לעשות כדי לשמור ולהגן על הדמוקרטיה.

הנוער שלנו, הנוער שמוכן להתגייס לצבא ולסכן את חייו למען ביטחון ישראל, הנוער שלנו חייב להבין – זו המערכה החשובה מכולן. אמרו זאת מצביאים ורמטכ"לים, אמרו זאת בוגרי מלחמת תש"ח – זו המערכה החשובה ביותר מאז הקמת המדינה. כי אם לא נקום עכשיו, לא תהיה כאן מדינה יהודית ודמוקרטית וחזון מגילת העצמאות יחרב.

את אותה נכונות, את אותה קדושת הרצון, את אותה מסירות נפש שאתם מוכנים לשים בקרב עליכם ועליכן לרתום עכשיו למאבק בהפיכה המשטרית – כי אין דבר חשוב מזה. כי זהו התנאי להיותנו עם חופשי בארצנו.

באותה נכונות שבה אתם עוזבים את חדריכם הנוחים ויוצאים לשנת שירות ולמכינה, את אותה מסירות שבה אתם מדריכים את חניכין, את אותה מסירות שומה עליכם להביא אל שדה המערכה של המאבק בהפיכה, משום שזו המתנה הכי גדולה שתוכלו לתת לחניכים ולחניכות, זו הדרך הכי טובה להיות מגש הכסף שעליה תקום מדינה יהודית ודמוקרטית.

"הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של האנושות", כתב מרטין בובר, הסיכוי הנצחי לאושר משום שבוער בו "להט הכיסופים אל המוחלט", השאיפה אל הטוב, משום שלנוער יש את היכולת להתמסר לאידיאל, ומשום שיש לא את הכוחות "לפרוץ את שערי גן העדן החסומים".

ומה עומד בין הנוער לבין הגשת התקווה? הבלבול. הבלבול שנובע משפע המשימות שהחברה נותנת לנוער מבלי לשים לב לכך שזה גורם לשכחת העיקר – התקווה. בגרויות, הדרכה, שנת שירות, מכינה. שלל עניינים, כולם אכן חשובים, אבל אף אחד מהם לא חשוב כמו האפשרות להיות חופשי, כמו האפשרות להציע חופש לכולם.

לנוער אין מה להפסיד, הוא עדיין לא בנה את חייו ויש לו את מתנת הזמן. כל טעות שתתרחש עכשיו, ניתן יהיה לתקן בהמשך.

אבל הנוער גם יכול להפסיד הכל, להפסיד את האפשרות לחיות במדינה חופשית, את האפשרות לחיות במדינה מתוקנת וצודקת. לעזוב את הארץ משמעו להתנתק ממשפחה, מחברים, מתרבות ומנופי ילדות. ללכת לגלות שממנה אין לאן לחזור.

ולכן עלינו להתעורר ולקום, לקום ולהתנער, לקום ולהגן. לקום ולהיות החוקה, לקום ולהיות מגני ומגנות הדמוקרטיה. קום התנערה עם!

אני קורא לכם/אס"א

בשבועות האחרונים אני משוחח ללא הרף עם חניכיי וחניכותיי על המצב .

היה שלב שבו כל העסק לא עניין אותם, לאט, לאט התעוררה סקרנות ובימים האחרונים יש אפילו דאגה.

אבל הדאגה הזו לא התרגמה לפעולה ממשית, לפעולה משמעותית, פעולות, שללא ספק, הנוער המשובח שלנו יודע ויכול לעשות.

אני מפציר בכולנו, הורים, מחנכות, מחנכים, לעשות הכל כדי לעורר את הנוער.

הנוער עשוי להיות הגורם החסר שיטה את התוצאה

הם והן חייבות להיות מעורבות במאורעות האלה שיעצבו את עתידה של המדינה, את עתידן שלהן.

הנוער לא יכול לעמוד מנגד.

עבור עצמם, עבור עצמן, עבורנו ועבור כל אזרחי ואזרחיות המדינה, הנוער חייב להתגייס למאבק.

חוקי ההפיכה מגיעים השבוע לקריאה שניה ושלישית

אין לנו עוד זמן לאבד

זה הזמן למחאת הנוער,

זה הזמן למאבק הנוער.

אני קורא לכם

אני קורא לכם!

צאו מהכיתות, צאו מהחדרים,

צאו מהקנים, מהסניפים ומהשבטים.

צאו מהמכונות, משנות השירות, מהמועדוניות,

צאו מהקמפוסים.

קומו ועלו

בשביל אבא, בשביל אמא, בשביל סבא וסבתא, בשביל האחים והאחיות

עבורכם ועבורכן!

קומו ועלו.

יש כל כך הרבה שאתם עלולים להפסיד,

וכל כך הרבה שתוכלו להרוויח—

את האפשרות להיות חופשיים וחופשיות בארצנו.

אני יודע שזה בלתי נתפס,

זה מרגיש כמו פרק בסרט גרוע, בסדרה הזויה.

אבל את לא דמיינת אי פעם שיבוא יום שאבא יסרב פקודה,

אתה לא האמנת שסבא יחסום את נתב"ג.

לא האמנתם שאבא ואמא יחסמו בגופם מכונית נוסעת כשהם חוסמים את הכביש!

זה קורה וזה אמיתי,

ואין עכשיו שום דבר שיותר חשוב מזה :

לא המבחנים, לא הלימודים ולא הפעולות;

רק החניכים והחניכות - לא בפעולות - בדאגה לכך שיהיה להם עתיד בטוח,

בארץ חופשית.

"הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של האנושות" וגם כעת אתם ואתן התקווה.

הגייסות כבר ערוכים, נעשו דברים שלא נעשו מעולם בעבר,

ושום דבר לא עזר.

אתם ואתן תוכלו להיות אלה שיצרו את השינוי,

אם תאמרו בקול ברור ונוקב: עד כאן !

אם תכריזו, אם תבהירו באופן חד וחלק, שלא תסכימו לחיות בדיקטטורה.

אף אחד מאתנו לא יוכל להמשיך להתנהל כרגיל אחרי שתיכון הדיקטטורה,

אפשר לחכות ליום שאחרי ולהידרש לצעדים קיצוניים.

ואפשר כבר עכשיו, להגיד – עד כאן, לא עוד ! הנוער לא מוכן!

היו נכונים, היו חזקים, עלו והגשימו

עכשיו

לפני שמאחר מדי

"הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של " כתב מרטין בובר, משום שלנוער "מסירות נפש לאידיאל, והרי הוא מוכן ומזומן לפרוץ את שערי גן העדן החסומים".

האידיאל של ימינו, האידיאל שעליו אנחנו יוצאים להיאבק עכשיו הוא הדמוקרטיה,

היא החירות.

זהו האידיאל שאליו עלינו להתמסר, זה האידיאל שבעבורו עלינו לפרוץ את שערי גן עדן.

הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של האנושות/ מרטין בובר

"הנוער הוא הסיכוי הנצחי לאושר של האנושות . המזדמן לה וחוזר ומזדמן – מחדש וזו מאבדת אותו וחוזרת ומאבדת. שוב מופיע וחוזר ומופיע על הבימה דור בני עשרים, להט הכיסופים אל המוחלט בלב, בעל מסירות נפש לאידיאל, והרי הוא מוכן ומזומן לפרוץ את שערי גן העדן החסומים. ואין עומד בין דור זה ובין מילוי חובתו אלא המעשה שברצונו לעשותו ואליו הוא אומר להתכונן לפי שעה. אך בשעת ההכנה, משתלט על נפשו הצעירה שפע המטרות הזעירות שהחברה מזמנת לו. משתלטים עליו יצרי האנוכיות של הבל, ובייחוד היצר להתבלט ולהתנשא. הלא סביבתו על כל כולה מטיפה והולכת כי חזקות הן ה"עובדות" מן האידאות, כי נתונים אנו להשתלשלות שאין בכוחנו לשנותה אפילו שינוי כלשהו, לצור לה צורה ולהשתלט עליה.

ושוב לא זכתה האנושות לאותה זכייה ולאותו סיכוי שזימן לה הגורל – ועולה דור חדש, נוער חדש, אשר אף לו יקרה מה שקרה לקודמיו. ברם זה ייחודן של התקופות שבהן חלים בחיי העמים והאנושות כולה, משברים גדולים מבית ומחוץ, שמסרבות הן להיכנע לגזירה, שמתמרדות הן בחוק ההתמדה ומעיזות להציל את מרץ- הנוער שלא יתפורר ולהצמיח ממנו מעשה הפיכה, מעשה חידוש. תקופות אלה מדברות אל הנוער בלשונות של אש. הן תובעות ממנו, אף מצוות עליו, שלא ייכנע, שיעמוד בפני הרעה, שיציל את הנפש ושיעשה את מעשהו... והנוער שומע בקולן. הוא מתמתח תוך התאמצות אדירה ומתנער מכפייתו של המנגנון הריק ואינו נפתה לו. הוא מרהיב עוז בנפשו לעשות את הנבצר ממנו. הוא עושה כמעשה יהושע בגבעון: הוא משהה את השמש בשמים למען יושלם מפעלו. הוא מאריך בשעה אחת, בשעה אחת גדולה, את נעוריו ועושה ומקיים את מצוותה של שעת המפנה."